

عنوان مقاله:

بازآفرینی مفهوم بافت شهری در قزوین

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات باستان شناسی پارسه، دوره 2، شماره 5 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسنده:

(Shima Ahmad Saffari - Ph.D. Archaeology (Islamic Period

خلاصه مقاله:

شهر، معنایی بیش از یک محوطه محصور درون بارو را داشته و بیشتر یک حوزه را معرفی می کند. شهرها، طی تاریخ نسبتاً طولانی خود شاهد تغییرات ژرفی در وضعیت صنعتی، اجتماعی، اقتصادی، سیاسی و به ویژه جمعیتی خود بوده اند. کهن ترین شهرها در حفاصل پایان هزاره چهارم و آغاز هزاره سوم قبل از میلاد در آسیای غربی و در نقاطی پدیدار شدند که آب و هوای آن ها مساعد، و زمین حاصلخیز برای کشت و زرع، مناسب بود. همچنین قدمت شهر و شهرسازی در ایران نیز به هزاره چهارم قبل از میلاد می رسد، اما روند شکل گیری شهر و تداوم شهرنشینی در آن سیر تدریجی خاص خود را داشته است. هویت ایرانی شهر شامل ویژگی ها و ارزش های معماری و شهرسازی سرزمین ایران، مربوط به قبل از ورود اسلام می باشد. پس از ورود اعراب به ایران و تشکیل حکومت یکپارچه اسلامی در سرزمین های زیر تسلط اسلام، شاهد شکل گیری نطفه های اولیه شهرهای جدید بوده ایم که این شهرهای جدید، اکثراً از تعلیمات اسلامی نشأت گرفته و به دو دسته عمده شامل؛ شهرهای به جا مانده از تمدن های ماقبل از اسلام و یا شهرهای بنا شده توسط مسلمین قابل تفکیک اند. شهر دوره اسلامی به لحاظ ساختاری تداوم شهرسازی عصر ساسانی بود و عناصر کالبدی آن اکثراً برگرفته از فرهنگ غنی اسلام و نشانگر تمدن و فرهنگ اسلامی اند. یکی از این شهرها، قزوین می باشد که هسته اولیه آن در زمان شاپور ساسانی شکل گرفته و به تدریج در طی دوران اسلامی توسعه و گسترش داشته و در زمان صفویه توسط شاه تهماسب به عنوان دومین پایتخت این دودمان انتخاب شده است.

کلمات کلیدی:

City, Urbanization, Iran, Islam, Qazvin, شهر, شهرنشینی, ایران, اسلام, قزوین.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1871188>

